

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

29. Cap. Quo animi sensu esse nos oporteat, quando per peccatum Deum
amisimus?

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

afferre ei possint gloriam & honorem

Dignitas Majestatis offensæ peccati
mensura est, eoque culpa est gravior
quod major est excellentia læsæ Majestatis

Malitia igitur peccati mortalis infinita
est, eò quod Dei, qui illo contemnitur
excellencia sit infinita.

Quapropter nihil æquè formidare
detestarique nos oportet, ac peccatum

*Peccare, est inhonorare Deum, quod non
debet facere homo; etiamsi totum percat
quod Deus non est. inquit S. Augustinus.*

CAPVT XXIX.

*Quo animi sensu esse nos oporteat, quando
per Peccatum Deum amisimus?*

DEum peccando perdimus; an ulli
gravior jactura reperiri potest?

Non pauci, si quando lite, incendio
aliove adverso casu bonis temporalibus
priventur; ubi se inopiâ, tædio, alijsque
miserijs circumdatos vident, tantis
discruciant mœroribus, ut persæpè fra-
mentis impotes,

Quantus ergo concipiendus est mœro
de peccato commisso, quo infinitum
æternumque bonum amisimus?

Infel

Infelix profus est anima, quæ Deum per peccatum perdidit; ea verò, cui tam lamentabilis jactura vehementissimum non inurit dolorem, longè est infelicissima.

Hanc infelicitatem deplorat *S. Augustinus*, dum libro primo Confessionum memorat, non nisi fufis lacrymis legere se potuisse apud Virgilium Didonis mortem, quam sibi ex immoderato in *Æneam* amore consciverat, nec tamen se defleuisse animæ suæ mortem, cujus & peccando, & non amando Deum, sibi fuerat auctor.

Nonnullos reperire est, qui in canes, feles, psittacos tanto tamque tenero feruntur affectu, ut, si illis orbentur, nec somnum, nec quietem, nec ullam admittant consolationem.

Milites è domo Michæ, idola ipsius jussu fusa furto sustulerant; quibus non reperitis, mox ille ubertim flens ipsos insequitur: rogatus verò tam insoliti ejulatus causam hisce verbis, *Quid tibi vis? cur clamas?* reposuit, *Deos meos tulistis, & dicitis, quid tibi est?* (a)

Fierine potest, ut vilis bestię jactura somno & quieti omnem locum intercludat? nec non idoli direptio uberrimas

E

oculis

(a) *Judicum c. 18.*

oculis excutiat lachrymas? an non igitur
Deus pluris valet quam canis, felis, aut
idolum! quis hoc in dubium revocari
audeat, nisi blasphemus?

Interim persapè videmus multos acer-
bis lachrymis istiusmodi iacturam pro-
sequi, qui Deo, infinito bono, per pec-
catum deperdito, ne unam quidem lacry-
mam profundunt; sed epulantur, choreas
ducunt, rident & jocantur, ac si nihil
prorsus mali illis obtingisset *Peccavi*, ajunt,
& *quid mihi accidit triste?*

Hoc erat, quod *s. Thomas Aquinas*
perspicacissimâ ingenij sui acie compre-
hendere nequitiam valebat. Hoc etiam
erat, quod *Carolus V. & Philippum III.*
Hispaniarum Regem in stuporem rapie-
bat, nimirum, quo pacto is, qui mortis
feræ noxæ sibi est conscius, somno se
tradere ausit.

Cogita itaque, ô homo! Deum etiam
num hodie te alloqui Prophetæ *Jeremia*
verbis, quæ olim per ipsum populo Israe-
litico annuntiari iussit. *Scito & vide, quod*
malum & amarum est reliquisse te Dominum
Deum tuum, & non esse timorem eius
apud te.